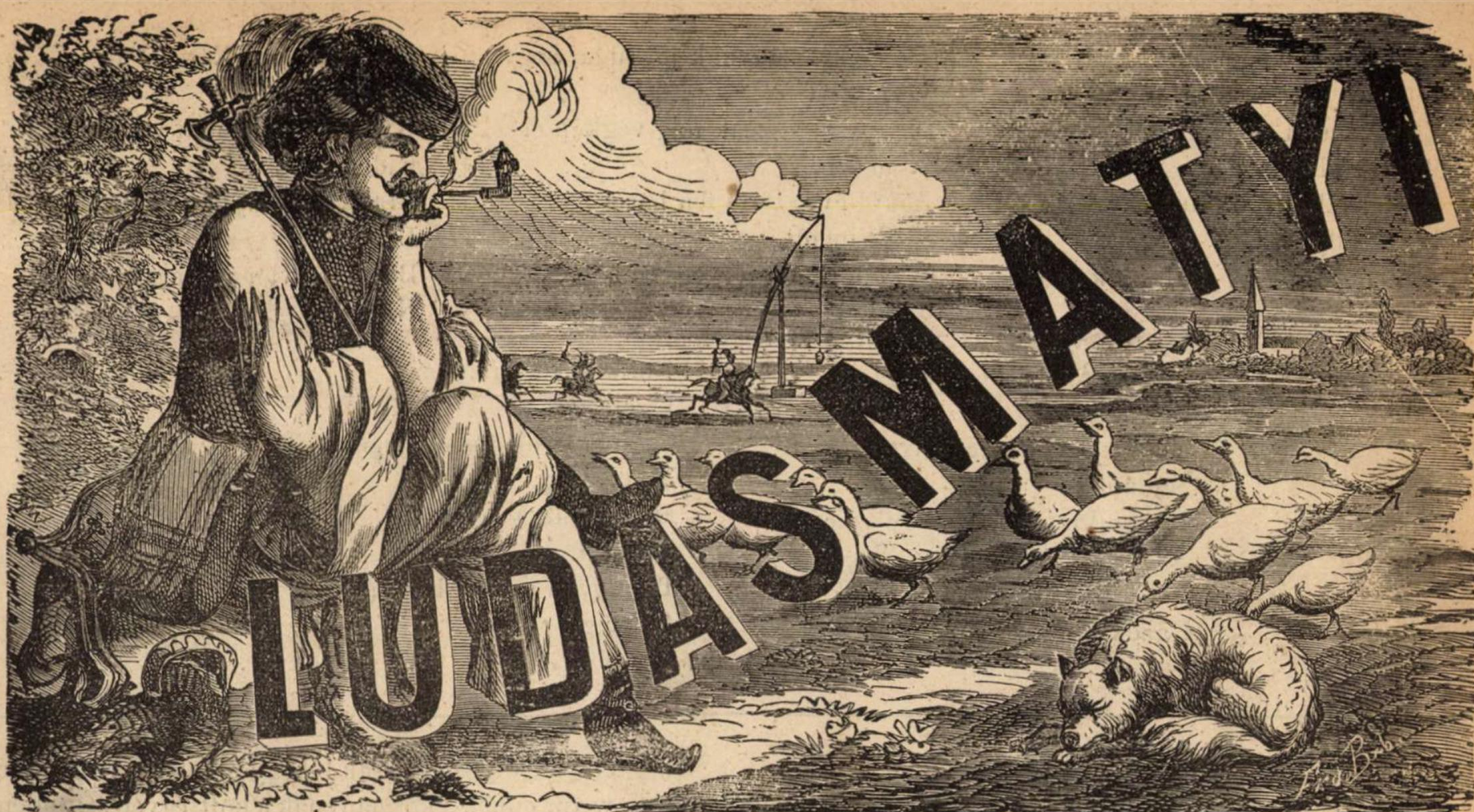

VI. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, január 21.
1872.
4. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben : 10 kr.

Szerkesztői iroda:
VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Az utolsó pont.

Hogyha egyszer kiveszik az
Alapot;
Kis rázkódás is eldönti
A lakot, —
Vihar, szélvész miatt támad
Rajta lik,
Mig nem végre megrogygyanván
Leomlik!

Ha az asszony viseli a
Kalapot:
Békétlenség, zaj tölti be
A lakot,
Ha od' adja a gazda a
Hatalmát,
Ne csudálja, ha más szedi
Az almát!

Igy jártunk mi s járunk hatvan-
Hét óta,
No! hisz virágzik is gyöngyen
A kvóta;
A sok osztrák lim-lom lett már
Nemzeti!
Szegény hazánk a harácsot
Fizeti!

Rosz emberek elvették az
Alapot,
Osztrák mamzelnek adák a
Kalapot!
Biz azóta évről évre
Sok a lik,
Foltozgatják, — állna is, de
Csak alig!

Hol a horvát, hol a cseh tesz
Ellene,
Nagyon biz a lengyelnek se
Kellene!
S hogy od' adták nemzetünknek
Hatalmát:
Osztrák mamzel szedi is ám
Az almát!

A sok bécsi pátens-törvény
Leve itt,
Behozták az akczizt, stempli
Levelit!
Szegény ember! ha van egy kis
Panaszod, ...
Jobb ha szádat stemplivel be
Ragasztod!

A vármegyét öt évig le
Gyötörték!
Mig nem multkor nyakát végkép
Kitörték, —
Kinevezett biráké az
Igazság . . .
Penziót húz az árulás . .
A gazság!

A mit Béesből ránk nyomtanak
Egykoron,
Alkotmányos törvénynyé lett
Egy soron!
A mit kivánt osztrák mamzel
Meg leve.
Övé a hus, miénk csak a
Hig leve.

Csak egy volt még a sok gyülölt
Izéből . .
Mit a magyar ustált mindig
Szivéből:
A melyiket nem iktatták
Törvénybe . .
Habár mélyen bemásztak az
Örvénybe!

Ki fellépett képviselő-
Jelöltül . .
Ez volt neki páripája
Melyre ült :
Nem kell trafik! minden jelölt
Igy kiált:
Szüz dohánynyal tölthetjük meg
A pipát!

Bölcs kormányunk jól tudá, hogy
Gyülölik,
Nem nyugosznak mig végkép el
Nem ölik,
Évről-évre tartá fen hát s
Csak ingott,
S nem iktatá törvénybe a
Trafikot!

Most azonban Kérge Pali
Kirukkolt,
Nagy vajudás után végre
Kidrukkolt . . .
Trafik törvényjavaslatot
Izibe . .
Belenyomván a hongyülés
Kezibe.

Talpra esett! ki termeszt a
Kormánynak
Tizenkét fontot megtarthat
Magának;
Fontonkint csak 20 krajczár
Az ára.
Ezt kiméri a fináncz a
Gazdára

Busás tehát érette a
Fizetség . .
Csak te örülj füstös czigány
Nemzetség!
Mi fizetjük a trafikért
Az adót . .
Te ingyen nyomod fogadra
A bagót

Vig Ferke.

Szabadkai krónika.

Introductio.

Matyi bácsi! Nagyon sokáig törtem fejemet azon, hogy ki volna a legérdemesebb ember, a kit krónikánk élére állitsunk. — És rájöttem . . .! Ki is volna más, mint a Herr von Miska bácsi . . . Schwiegervaterja az Obergespannak, tátikája a mámikának, és „omnibusza" a deákpárti mamelukoknak. — Én azt hallottam, hogy a soroksári omnibusz is olyan, hogy egyik oldala sem jó; mégis ráfér minden kofa; minden kereke rosz: mégis fölvesz minden moslékot. — No de én semmitsem tudok; mert mi mózses-hitüek csak azt tudjuk, a mit más ember nem tud; a mit pedig minden ember tud, azt mi nem tudjuk Én azt sem tudom, a mi a Miska bácsival történt a népgyülésen, hanem tudja az én „Vidi" stenografom. — Punctum! . . .

Körpelesz,
publicist.

I.

Miska bácsi a szombati népgyülésen.

(Január 13.)

Nagyérdemü gyülekezet! Fogadják a haza nevében köszönetemet, hogy ily szép számmal összejöttek (egyhang a sarokból: hiszen csak 6-an vagyunk) . . . Hallja . . . maga engemet ne confundáljon az én ovatió mban, mert az ember könnyen elvesztheti a filumot; látszik, hogy maga ott a sarokban nem igazi deákpárti; mert különben tudná ama deák közmondást: tres faciunt collegium, vagyis a hol 3 jobboldali van: ott párt is van, és ha mi 6-an vagyunk: úgy dufla párt vagyunk . . . .

Tudják-e polgártársak! hogy a balpárt nem akarja megszavazni ennek a kormánynak a költségvetést; (éljen!) sem a közösügyes katonát (éljen!) — Hát akkor kérdem: honnan fogják fizetni a főispánokat? . . . akkor muszáj n az én főispáni vőmnek is a már megszavazott 1000 forinton felül még egy ezrest megszavazni a város kontójára, és egy zsinóros pandur helyett kettőt adni annál is inkább, miután Zombor városa csak 5 garast, mond: „öt garast" szavazott meg ő méltóságának. — Hallatlan gorombaság! — Aztán, ha közösügyes katonaságunk nem lesz: hogyan fogunk Szent-Tamás ellen menni? mert ott már háboru van, amint tudják kelmetek a mi hiteles „Értesitésünkből"(?) — De nem is csuda, hogy ez igy van, miután a balpárt sehogy sem akarja magát „megjobbitni;" pedig minő szép volna tovább is ugy békében . . . minden ellenvetés nélkül „gazdálkodni," mint eddig tettük . . . A többit majd holnap folytatni fogjuk.

Vidi,
stenograf.

II.

A vasárnapi közgyülés a Miska bácsin.

(Január 14.)

Nagyérdemü jobbpartiak! Tehát összejöttünk, hogy megválaszszuk a jobbpárti városi képviselő jelölteket (egyhangu fölkiáltás: mi balpártiakat akarunk! *) . . . Ez árulás . . . kijátszás . . . elvesztünk . . . mind föladlak benneteket Rádaynak! (Miska bácsi kétségbeesetten haza fut, és elpanaszolja a mámikának, hogy az 5-ik körben háboru ütött ki, és az ö pensiója veszélyben forog!)

Mózsi,
photograf.

*) Éljenek a derék szabadkaiak

Szerkesztő.

Helyreigazitásul.

Tisztelt Ludas Matyi ur!

Általunk nagyra becsült lapjának idei 2-dik száma 15-ik lapoldalán, tőlünk egy Nagyméltóságu gróf Lónyay Menyhért urhoz, mint kegyes pátronusunkhoz intézett — ujesztendei könyörgő levelet sziveskedett közleni, melynek utolsó előtti sorában, bizonyosan a szedő gondatlansága miatt, egy lényeges szóhiba csuszott be.

Kérjük azért az ott található czondrább szót czemendébb-re igazitani.

Kitünő tisztelettel
Borsszem Jankó.
Hirdongó Józsi.

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hőskölteméný 4 énekben.

Második ének.

(Folytatás.)

Miután a vitéz Csepü Palkó
Az orra alatti nyiláshoz
Emelte a kancsót,
És miután mértékletesen
Egyet kortyanta belőle:
(Körülbelül annyit,
A mennyivel öt vagy hat ürgét
Lehetne kicsalni lyukának
Mélységeiből,)
Annakutána
Fölnéze az ég tájéka felé —
A kemenczetetőre,
S ilyféle szavakkal
Terhelte meg a levegőnek
Könnyü szekerét,
Hogy szállitná azokat
A derék hangászi fülekbe:

„Húzd rá Peti,
A fűzfán fütyölődet is,
A ki megáldott!“

S Peti nem késett,
A háromság más ketteje sem.
Czimbalom és hegedű és bőgő
Hangot adott . . . .
Jaj de mi hangok ezek! —
Ezeknek hallatta visszaidézi
Tündérhatalommal
Emlékezetembe
Éltem legszebb idejét,
A gyermek-időt.
Látom, mint játsztam öcsémmel
S kis házi kutyánkkal,

Aztán a kutyát elvette öcsém,
Én meg nem akartam odadni,
S igy hajba kapánk.
Mi jött ki belőle?

Az jött ki belőle,
Hogy a zajra apánk kirohan,
Nálunk terem, és mindkettőnket
Jól megnadrágol.
Azalatt a kutyát mi elejtők,
S rá hágtunk farka hegyére,
Mikor e perczben mindhárman
Összevisitánk:
Ez összevisitás
Alig lehetett szebb,
Mint a Peti és két társa zenéje.

És lett a zenére
A szemérmetes Erzsók
Termében nagy vigalom;
Mindennek előtte
Összeütötte bokáját
Vitéz Csepü Palkó,

A tiszteletes két pej csikajának
Jó kedvű abrakolója.
Követé e csáberejű példát
A többi legénység,
Béburczolva szeliden
Egy pár fürge leányzót,
Kik eddig az ablakon által
Kukucsáltak kandi szemekkel,

S kiknek már viszkete talpok
A táncznak vágya miatt,
Hallván a mennyei báju zenét.
S kóvályogni kezdtek
Mindnyájan a tánez gyönyörében,
Mint a ki nadragulyával
Fűszerezte ebédjét.
A lábak dobogása pedig
Rendes vala,
Mint ama zaj, mit
Néha a tiszteletes hall,
Mikor ül a biblia mellett,
S olvassa nagy elmerüléssel;
És a mely zajra imigyen
Teszi megjegyzését
Jámbor szivvel:
„Oh az a Palkó
Istentelen ember!
Megint nyaggatja csikóimat,
A szegény párákat,
Korbácsa csapásaival.“

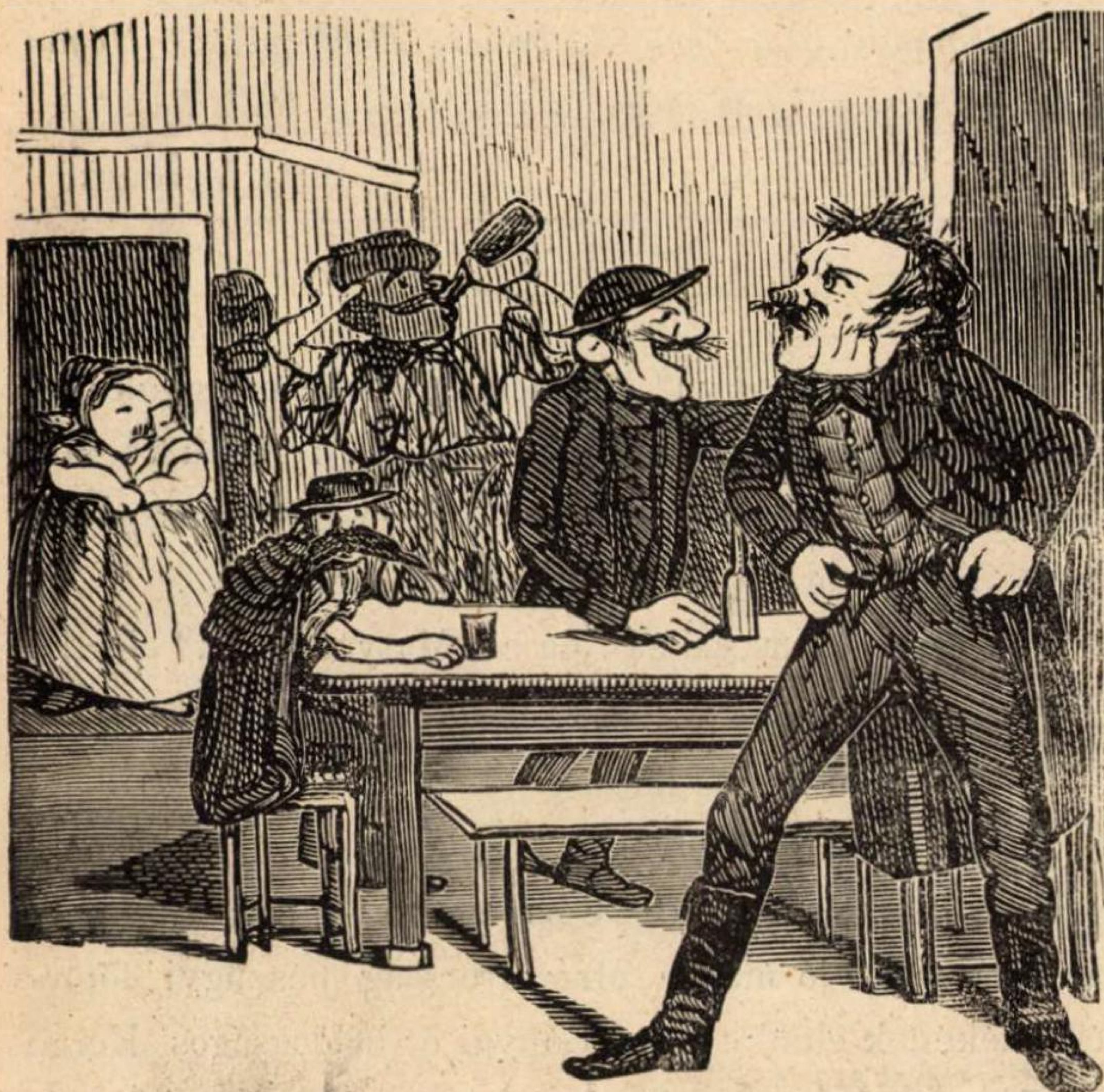
Mig ily események
Gazdagiták a világ történeteit
A kocsmaterem közepén:
Szélről a béke barátja,
Bagarja, s Harangláb,
A fondor lelkületű egyházfi,
Ültenek, ittanak egyre. —
A helybeli lágyszivü kántor
Még mindig pislogatott
A szemérmetes Erzsók
Ötvenöt éves bájaira.
Arczúlata lelki tusának
Volt tükörözője.
Látszék, hogy valamit
Akar és nem akar,
Vagy inkább, hogy valamit
Merne, ha merne.
Mikoron meglátta Harangláb,
A fondor lelkületű egyházfi,
Hogy a lágyszivü kántor
Se' széna se' szalma:
Hozzája vonult,
S ily szókat láta helyesnek
Intézni a késedezőhöz,
Bátoritásnak okáért,
Hangtalan hangon,
Mint a sugólyuk
Lakói beszélnek a szinpadokon,
Holott nők s férfiak által
Szomorú- és vigjátékok adatnak,
S közbe bohózatok és operák
A közönségnek gyönyörére:

„Oh kántor uram!
Hát elmegy a nap,
Megjön az alkony,
Utána az éj,
Elülnek a csirkék
És ludak és verebek,
Mielőtt ügyesen szőtt
Tervünknek drága gyümölcse megérik? —

Gondolja meg azt komolyan
És nem csak ugy átabotába,
Hogy századok adnak
Tervkivitelre
Egy ilyen pillanatot.
Az ilyen pillanatokkal
Fukaran kell bánni tehát
Az előre tekintő
Emberi léleknek,
Valamint fukaran bánik
Beszédeivel
Biró uram,
A bölcs aggastyán. —
Előre tehát,
Hogy az alkalom el ne sikoljék,
Mint elsiklik néha a hal
A halásznak körme közül,
Ha ügyetlen kézzel
Kap utána az ostoba filkó. —
Rajta azért,
Oh kántor uram!
Most vagy sohasem. —
Mért engedni helyet kebelében
A félelem érezetének?
Hiszen részt vett a győri csatában.“

Ekképen szóla Harangláb,
A fondor lelkületü egyházfi,
A helybeli lágyszivü kántor
Egyebet nem válaszola,
Mint a mi következik:

„Oh te tudója szivem titkának:
Igaz egy betüig
Tartalma beszédidnek,
Mint igaz a szent-irás . . .
Bölcsen tudom azt.
De a mint van okom
Nem hordani többé
A titkolt szerelemnek
Életölő fájdalmát:
Szintugy van okom,
Elfojtani lelkem
Mélységes mélyében e titkot.
Ha ez emberek itten
Észre találnák venni? . . . .
Avvagy ha pofon vág
A szemérmetes Erzsók
E szörnyü merényért?
Hát feleségem,
Az amazontermészetü Márta? . . . .
O én a legboldogtalanabb
Valamennyi teremtmény közt,
Mely látta a nap karimáját,
A sugarakban uszót.
Ha felleges ég
Vagy éjszaka nem volt!
Olyan az én lelkem,
Mint a Duna legközepében
A szélvészhányta dereglye,
Vagy mint a dióhéj,
Mit a gyerekek
Pocsolyába vetének —
Hánykodik erre, amarra . . . .
De bátorság! a ki nem mer, nem nyer.
Oh szólj erre Harangláb!
Mondd meg nekem: ugy van-e vagy sem? . . .
Akként áldja meg isten
Életedet s unokáidat is,
A mily őszinte leszen
E kérdésemre a válasz,
A melyet adandasz!
S őszintén szóla Harangláb,
Mondván: „Ugy van, kántor uram!"
„No, ha ugy van: hát neki vágok!"
S ezzel a helybeli lágyszivü kántor
Fölemelte s letette a kancsót;
Csak hogy mikoron fölemelte
Csordultig vala az, —
És a midőn letevé,
Üres vala az,
Valamint üresek zsebeim
Most, mikor ezt éneklem
Nagy lelkesedéssel
Költői dühömben.
Annakutána a lágyszivü kántor
Egyet rántott a lajblija szélén,
S kétségbeesett elszántsággal,
Mint a ki hidegfürdőt
Éltében először használ,

Oda rontott
A szemérmetes Erzsókhoz.

(Vége a második éneknek.)

Eredeti levelek.

Nagy alázsátosságu kesenő levél nemzsetes nagycságos miltóságos Kerge Palkó uraságloz, mint a fináncs tekintetes uraságoknák füfü vájdájához.

Nemzsetes nágyságos füfináncz atya ur!

Itt bagózsgatván és bográcsokat foltozsgatván a falu vígín a sátor alatt, mely bizuny ebben a juhász bundához illö idöben, nagyon sellös, felesigeink a mint meggyüttek a faluból besillik ám, hogy a tekintetes nutárius ur elolvasta nemzsetes nagyurunk parancsolatját, mely szerint ezután a trafikdohány izs csák olyan tervény lett, mint a folyamodás billeg, meg hogy azs a devla rugódozszsa meg hogy is hivják csak no....? azs azs adó, a mit azsirt fizetnek a gazduramík, a mit megesnek vagy elfogyastanak.

Márminekutána ezst azst assonyok nagyon erősittették, hogy igazsán halották nótárius uramtól, hát csak megiratjuk ezen alázsatos kesenő levelünket a nagyságos nemzsetes urunkhozs, a miért minket a sabad bagózsás privilégiumában mind ezs ideig meghagyni kegyeskedett, és ezsutánra is abban megerösit, valamint, hogy azs legeslegujabb adó tervényck értelmiben a mi nemzetsigeinknek azs elesett marhák libák, tyukok, malacsok elfogyasztásáért nem kellett és ezsutánra sem kell adót fizetni. Melyek után nagy alázsatossággal maradunk mindenitt a falu vígen.

Nemzsetes föfüfináncs atyaságának

kenyergö segény szolgái:
Burkó Marczi. Csalabde Csicsá.
Csomó Jóska. Jóka Csanya.
Bicsi Jancsi. Pini Minka.
Kukherda Palkó. Susor Matyi
és Juhgége Bandi,

a dunántuli vármegyikben sátorozsó csigány nemzsettsigek vírilis vajdái.

Az álom....

A rigmus irásnak neki ültem szépen, —
Rágcsálom a tollat rettenetesképen;
De bizony sehogy se foly rendén a nóta,
Gyenge a katona a Pegazus lóra.

Ejnye — hogy a köben történik ez nálom?
Csak alig botlom meg pár kadencziában.
Pedig hát a fejem ma is az a régi —
Paczolai urral nem cseréltem még ki.

Ugy, igaz! sejtem már dolgomban mi aggat
S mért oly sötét agyam miként a vak ablak?
Hát a mit nem szoktam — elaludtam mélyen,
S Rimanóczi urral álmodtam az éjjel.

Szittya.

Levelezési lap.

Kecskeméti Aurél urnak, a „Magyar Politika" szerkesztőjének.

Ön Deák-pártí lapra hirdetett előfizetést? Hát ön most meg már nem Sennyei, hanem Deák-párti? Ugyan ki a menkü erszényére megy az a „Magyar Politika?"

Deák Ferencz.

„Ludas Matyi" bövibon lévén a képtárgyaknak, kollegiálitásból meg engedi a „Matyi Deák"-nak, hogy lerajzoltassa azt a jelenetet, midőn Besze Jánost dögönyözik a Sátor-Alja-Ujhelyi választásnál.

A textussal is szolgál, ha a „Matyás Deák" elérti a viczczet.

A kép alá irandó lenne:

Nyájas és szép olvasók, paphúgok és szakácsnék, kérditek ki ez ember? Ugye bár elsem hiszitek ha megmondom. Ez a jó madár Magyarország pénzügyi főtörvényszékének elnöke szent Lónyai és boldogságos Kerge Pali áldott kegyelmükből.

Dicsértessék az infallibilis 67-ki alkotmány mindörökké. Ámen.

Nyilatkozat.

Kenessey Kálmán közgazdászati miniszteri osztálytanácsos urnak zokon esvén ezen négy sor vers:

„Elgazdálkodád mindenedet,
S most az országnak gazdálkodsz,
Szegény ország! melynek nyakára
A miniszter ily gazdát hoz!!

Ezennel kijelentjük, hogy a személyben csere történt, mert mi azt hittük, hogy az osztálytanácsos ur az a Kenessey Kálmán, aki oly praktikus és szakértő gazda volt, hogy a burgundi káposzta magról sárga repczét, a chito ananász dinnyemagról pedig disznótököt termesztett.

Értesünkre esvén azonban, hogy az osztálytanácsos urnak a pesti takarékpénztárban is szép tőkécskéje van, szivesen ismerjük el, hogy jó gazda, és az a vers nem neki szól.

Ludas Matyi.

Legujabb jóslat

Pál fordulása napjára.

A Pál fordulása, nagy nevezetes nap,
Kivált az előtt, ki jövendölésen kap.
„Pál napja ha tiszta, jelent nagy bőséget!
Ha szeles, hoz földre rabló ellenséget;
Ha ködös pediglen, halált, veszettséget;
Ha havas és esős, kenyérben szükséget“
Igy a vén idő jós. S „Ha Pál fordul köddel“
Kurtábban azt mondja: „Ember elvész döggel.“
Ily nagy nevezetes jövendölö napon,
Én is elmondom hát, az én új jóslatom.

Az igazság napja, ha felragyog e nap,
A jog bilincsekbe verve, nem lészen rab,
Hazánk önállása és függetlensége
Fel virul, és nem lesz ez tán ellensége,
Honunk boldogitja a 48-as elv,
Szabadságról ha zeng a költő s minden nyelv:
Bőségünk lesz ekkor, nem az eb-adóban
Nem is csak a leány-, de más eladóban,
S én azt jövendölöm; akár ki meglássa
Jobb jövőt hoz ekkor, a Pál fordulása.

Ha nem vezet senkit, soha a szelesség,
Ha jól megfontolja: ki barát s ellenség,
Hogy ha el nem csábit egy egy elvetett koncz,
Ki javunk akarja, a szivünk ahoz vonz:
— Mert az ebnek koncot gyakran azok vetnek,
A kik a ház ura ellen leselkednek,
S mig az eb rágcsálja a dobott falatot,
Addig kirabolják urát és a lakot.
Értsük meg ezt, s nem lesz ellenség dulása. —
Jobb jövőt hoz ekkor a Pál fordulása.

Ne legyen boritva senki esze köddel,
Hogy ne ijeszthessék, mumussal, ördöggel.
Ne rettegjen senki, háborutól, harcztól,
Inkább irtózzék a rá vetett sok sarcztól.
Ki ködben botorkál s mindentől megijed,
A muszka mumussal ijesztik az ijet.
Pedig a kik gyávák. mind az olyanokat
Ott hagyja isten, mint Pál az oláhokat.
A multakból légyen kiki okulása,
Jobb jövőt hoz ekkor a Pál fordulása.

Virágot nem nevel a télnek hidege,
Nem is kereshetünk, ha fekszünk „idebe“,
S ha szemünkben csupán a bánat könnye ül,
Bizony a sült galamb szájunkba nem repül.
Ne légy azért hideg, sem pedig lágy meleg.
A mint isten tudnod adta, mindent tégy meg.
Ugy segit az isten, ha mi is akarunk,
Ha munkában fárad, mind eszünk mind karunk;
Csak igy lesz meg honunk szép felvirulása,
Jobb jövőt hoz ekkor a Pál fordulása. —

Egy 77 éves és 13 hetes jóstól
kicsalta
Kotnyeles.

Recept

a képviselői jelöltnek zicher megválasztatására.

Végy elő egy egy kerületi szolgabirót s azt tétesd bizottmányi taggá.

Szaporitsd a bizottmányi tagok számát az apróbb hivatalokra aspirálókkal.

Keverd öszve a minden rendü és rangu politikai szereplésre ajánlkozókat a fentebbiekkel.

E háromféle mixtura felkavarására tétesd magadat bizottmányi elnökül, s mint képviselő fogsz kiugratni. Ad formam pestiensem.

Dr. Ludas Matyi.

Dunaföldvári képek.

Boldog vagy, o Dunaföldvár!
Bár mit mondnak ellened:
Három orvos, hét prókátor
És hét pap tanyáz benned.

Kit az doctor mennyországba
El nem küld egymásután,
Azt az ügyvéd sok pörével
Átsegiti szaporán;

És az isten szent szolgája
Temetésre mindig vár:
Bármit mondnak ellenségid
Irigylendő vagy, Földvár!

Magyar politika.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. a.